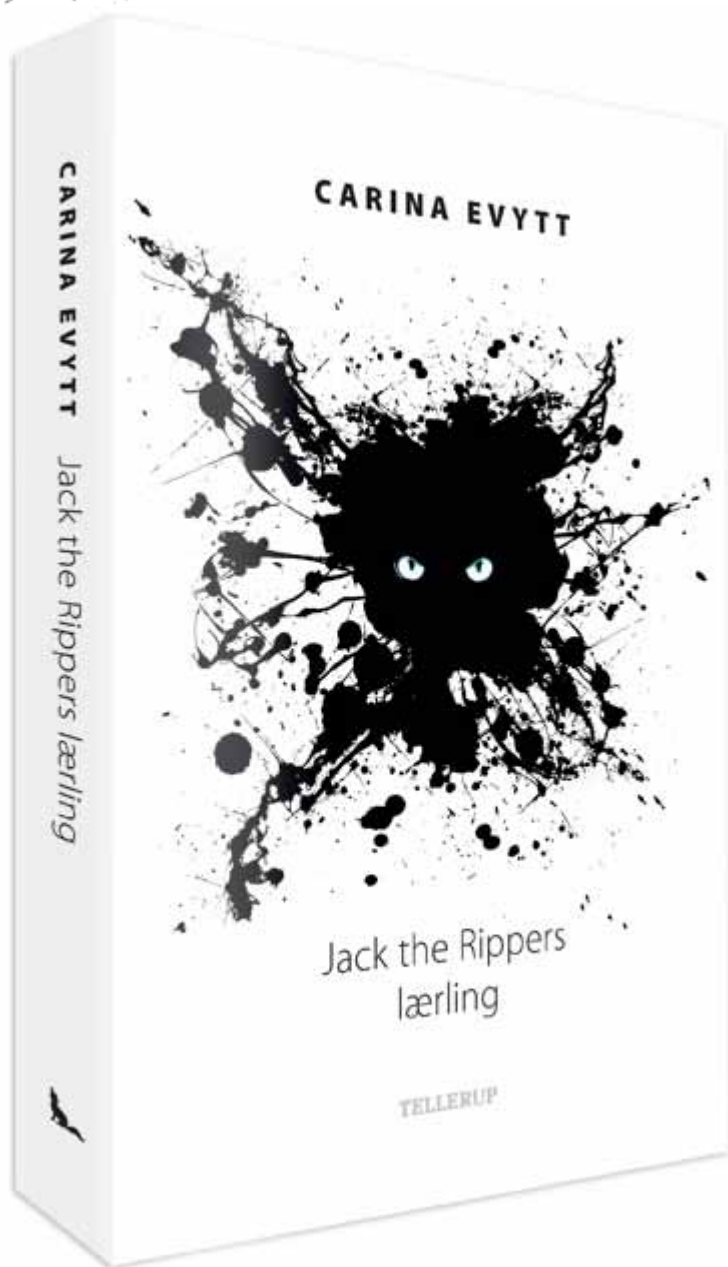

LÆS STARTEN AF ...

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

PROLOG

Thomas arbejdede i ekstatisk skabertrang. Aldrig før havde han følt sig så lykkelig, fri og inspireret. Det var som om en guddommelig kraft førte hans hånd, viste ham hvor han skulle skære, og langsomt formede det kølige, døde materiale til et varmt og levende kunstværk. En kopi, ganske vist, men skabt uden at have originalen til sammenligning. En hyldest til den oprindelige kunstner, frem for et plagiat.

Han var så opslugt af sit værk, at han ikke hørte døren gå, og idyllen blev derfor først brudt da en ophidset kvindestemme lød: „Hvad i alv... doktor Lindberg!“

Thomas stivnede, men efter den første forskrækkelse fyldtes han med kold ro, rettede sig fra obduktionsbordet og vendte sig mod den indtrængende, en ung bioanalytiker.

„Bettina,“ hilste han, og da kvindens øjne syntes klistret til skalpellen som han stadig holdt i venstre hånd, lagde han instrumentet fra sig på stålbordet. Da han havde Bettinas fulde opmærksomhed, smilede han glædesløst og sagde: „Jeg tror, jeg er færdig her.“

Bettina nikkede stumt, og da Thomas krydsede gulvet mod udgangen, trådte hun til side for ham, nu med blikket stift rettet mod hans højre hånd.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

Thomas så ned, rullede med øjnene og greb hende om håndleddet.

„Ups,“ mumlede han, lagde nyren i hendes modvillige hånd og gik.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

KAPITEL 1

Lotte Lindbergs mobiltelefon ringede. Lotte var femogtredive år og sygeplejerske. Da hun tog telefonen sad hendes lange, mørke hår i en fejlfri hestehale, hendes bevægelser var lette og yndefulde, og stemmen havde en munter klang. Da hun et par minutter senere lagde telefonen tilbage i lommen, lignede hun et skræmt barn. Hendes skuldre var sammensunkne, hårelastikken var nulret halvt ud af hestehalen og havde undervejs sluppet en stor del af håret i alle tænkelige retninger, og der var et fortabt udtryk i de grå øjne.

Lotte sank ned på en stol og stirrede ud i luften.

„Åh gud, nej,“ hviskede hun.

Hendes kollega og veninde, Tanja, der havde været midt i en historie om en hysterisk førstegangsfødende da Lottes mobil afbrød hende, satte sig på hug ved siden af Lotte og lagde en hånd på hendes arm.

„Hvad sker der?“ spurgte hun forsigtigt. „Lotte, du er helt hvid i hovedet. Er det noget med Thomas?“

Lotte nikkede, og på et øjeblik forvandlede hendes apati til panik. Hun sprang op fra stolen, krængede kitlen af på vrangen og sparkede de hvide træsko af, mens hun rodede efter sine nøgler i bukselommen.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

„De lukker ham ud,“ gispede hun. „Jeg må derover. De lukker ham kraftedeme ud.“

Tanjas brune øjne spærredes op.

„Lotte, tag det nu roligt!“ forsøgte hun. „Du må have misforstået det. Selvfølgelig lukker de ham ikke ud.“

Det lykkedes Lotte at få nøglerne frem, men da hun forsøgte at låse sit garderobereskab op, rystede hun så meget på hænderne, at hun tabte nøglerne på gulvet. Et arrigt skrig banede sig vej op gennem hendes hals, og garderobereskabet fik et hårdt slag inden hun faldt tilbage i afmagten, lænede panden mod skabsdøren og gav sig til at hulke.

Tanja lagde hænderne om hendes skuldre, gav hende et lille klem og førte hende tilbage til stolen.

„Fortæl mig nu stille og roligt hvad der foregår,“ sagde hun og pressede Lotte tilbage i stolen, da hun prøvede at rejse sig. „Bliv siddende! Jeg skal nok tage dine ting til dig.“

Lotte forsøgte at fremtvinge et taknemligt smil, men fornemmede at det så kunstigt ud og opgav. I tre måneder havde hun kunnet smile. Nu var det forbi.

„Det var en sygeplejerske fra Psyk der ringede. De overvejer at udskrive Thomas. Jeg skal til samtale med hans psykolog. Om fremtiden.“

Tanja rakte Lotte hendes støvler.

„Du behøver jo ikke, Lotte. Du er ikke en del af Thomas' fremtid mere, vel? Og han er ikke en del af din. Du har Jan nu. Han skal nok støtte dig. Lad Thomas sejle sin egen sø.“

Lotte rystede på hovedet.

„Så nemt er det ikke, Tanja, og det ved du godt. Man forlader ikke bare Thomas, og man er ham bestemt ikke utro med hans bedste ... *eneste* ven.“

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

„Men han kan da ikke tvinge dig til at elske ham,“ udbød Tanja. „Og hvad glæde skulle han have af at ...“

„Man forlader ikke Thomas,“ gentog Lotte, nu med en hysterisk klang i stemmen. „Hvis man gør det, er man en luder, og Thomas ved nok hvordan man behandler en luder.“

Hun tav brat, da det gik op for hende at hun havde talt over sig. Havde sat ord på en tanke som hun – selv efter Thomas' sammenbrud og indlæggelse – havde kæmpet for at fortrænge, simpelthen fordi den var for uhyggelig hvis den var sand. Og selvfølgelig var den ikke sand. Man sagde jo så meget i søvne. Måske var det bare et citat fra en af hans ulækre film. At det overhovedet skræmte hende var jo latterligt. Thomas var sær, men han var ikke noget uhyre.

Utallige billeder fra obduktionsstuen fór over Lottes indre filmrør. Hun havde godt nok ikke *set* den stakkels kvindes lig, men alle på hospitalet talte om det. Hvordan Thomas havde draperet tyktarmen som et grotesk tørklæde om hendes hals, havde anbragt de øvrige tarme som guirlander på kryds og tværs over operationsbordet, og havde lagt organerne alle andre steder end i de dertil indrettede metalskåle.

Lotte skubbede tanken fra sig, sukkede skælvende og afsluttede: „Hvis de lukker ham ud ... så ved jeg ikke hvad han kan finde på.“

Psykologen var en let buttet mand i halvtredserne med vigende hårgrænse og skarpe, blå øjne bag stålfattede brilleglas. Da Lotte trådte ind på hans kontor, rejste han sig fra en komfortabel udseende kontorstol og rakte hende hånden over det brede skrivebord.

„Poul Fjerbo,“ sagde han og trykkede Lottes hånd, inden han

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

satte sig tilbage i stolen. „Sid ned! Hyggeligt endelig at møde dig.“

Lotte satte sig på en knap så flot gæstestol og forsøgte at overhøre den milde bebrejdelse. Det var ikke første gang, at psykologen havde foreslået et møde.

„Jeg ville ønske at jeg kunne sige det samme,“ sagde hun, „men sandheden er, at jeg ikke har lyst til at være her. Jeg har forladt Thomas. Er fraflyttet huset og har søgt om skilsmisse. Jeg ønsker ikke at have mere med ham at gøre.“

Poul Fjerbo hævdede øjenbrynene, lænede sig frem mod computeren der stod diskret til højre på bordet, og tastede hurtigt noget som Lotte ikke kunne se.

„Det var jeg ikke klar over,“ sagde han endelig. Lotte syntes, at han lød lidt fornærmet, men hun nægtede at undskyldte. „Har du fortalt Thomas det?“

„Nej,“ sagde hun og undlod at fortælle, at hun havde skiftet telefonnummer for at blive fri for Thomas' kontaktforsøg. Den første uges tid havde hun ignoreret ham i frustration, men snart kunne hun ikke engang se hans navn på telefonen uden at blive nervøs. Hendes nye nummer havde hun givet – under streng fortrolighed – til en sygeplejerske på afdelingen. „Jeg har ikke haft kontakt med Thomas siden den dag han blev indlagt, og sådan foretrækker jeg at fortsætte. Min advokat ville give ham besked.“

Psykologen nikkede og indtastede oplysningen.

„Men i dag kom du?“ sagde han.

Lotte nikkede.

„Ja, men ikke for at besøge Thomas. Kun fordi ...“ Hun mærkede roen krakelere og sluttede tamt. „I må ikke lukke ham ud.“

Poul Fjerbo betragtede hende vurderende, og Lotte prøvede

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

at møde hans blik, men forgæves. Hun følte sig som en skolepige der sad foran rektor og frygtede, at han ville ringe til hendes forældre.

Omsider syntes hans træk at mildnes, han lagde brillerne fra sig på bordet, og nu udstrålede han lutter omsorg.

„Lotte, du må forstå, at Thomas er her af sin egen frie vilje og hele tiden har været fri til at gå. Han har aldrig været tvangsindlagt.“ Lotte sagde ikke noget. Ifølge rygterne havde ledelsen givet Thomas valget mellem en politianmeldelse eller massiv, psykiatrisk hjælp, så frivilligheden kunne diskuteres. „Thomas har så hele tiden haft stor forståelse for, at han havde brug for behandling. Dels medicinsk, men også terapeutisk for at lære at leve med sin diagnose. Men nu skønner vi at Thomas er klar til at overgå til ambulans behandling, og Thomas er enig. Vi regner derfor med at udskrive ham en af de nærmeste dage, men vil selvfølgelig ...“

„Nej!“ afbrød Lotte skingert. „I må ikke lukke ham ud, siger jeg jo. Han er syg! Farlig!“

Psykologen sendte hende et medfølelse, men beroligende blik.

„Ja, Thomas er syg,“ medgav han, „men farlig? Det tror jeg ikke. Masser af mennesker med skizofreni lever et helt almindeligt ...“

Lotte fandt efterhånden psykologen mere nedladende end velmenende. Og det var jo også nemt for *ham* at give Thomas en chance mere. Det var jo ikke ham der skulle leve med frygten for at ende sine dage som ...

„Han maltrakterede en kvinde, for fanden.“

En dyb og irettesættende rynke skar sig fra Poul Fjerbos pande ned mellem hans øjne.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

„Nej, Lotte. Thomas maltrakterede et *lig*. Kvinden var allerede død, og der er himmelvid forskel – både juridisk og psykologisk – på mord og ligskænding. Ligesom man kan føre alenlange, etisk interessante debatter om hvor grænsen går mellem obduktion og ligskænding.“

Lotte lod sig falde tilbage i stolen og lagde en hånd over øjnene. Med tommelfingeren masserede hun den ene tinding hvor en dunkende hovedpine var i hurtig anmarch.

„Jeg tror,“ sagde hun langsomt, „at grænsen er klart overskredet ...“ Hun holdt en lille pause, trak vejret ind og råbte: „når man bruger tarmene som guirlander! Han ...“ Hun gik i stå, mens de malende beskrivelser fra obduktionsstuen atter løb gennem hendes hoved. Så lo hun pludselig højt og hysterisk og afbrød derved psykologens forklaring om stress. „Ved du hvad det værste er?“ hikstede hun.

Han rystede på hovedet, nu igen professionelt medfølelse.

„Har du selv fået krisehjælp, Lotte?“

Lotte nikkede uinteresseret. Der var vist ikke en eneste ansat på Hillerød Sygehus som ikke var blevet tilbudt krisehjælp.

„Ved du hvad min første tanke var, da jeg hørte om ... Thomas' sammenbrud? Gudskelov, at han ikke lavede Mary Jane.“

„Mary Jane?“ gentog Poul Fjerbo. „Jeg forstår ikke ...“

Lotte kunne ikke undertrykke et hoverende smil. Psykologen havde oversat Thomas' største og mest skræmmende særhed. Måske var der stadig en chance for at holde Thomas hvor han var.

„Mary Jane Kelly,“ sagde hun med tryk på hver eneste stavelse. „Jack the Rippers femte, sidste og værst tilredte offer. Han splittede nærmest staklen ad og arrangerede delene, som var det en modbydelig kunstudstilling. Thomas er besat af Jack the

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

Ripper. Han forsøger at skjule det, men ...“

Lotte tav, usikker på hvordan hun skulle forklare det som hun først selv havde indset, da hun analyserede sin reaktion på hans ... værk.

„Når du siger ‘besat’,“ sagde psykologen forsigtigt, „hvad mener du så helt præcist? Tvangstanker? Identitetskrise? Jeg har ikke set tegn på at Thomas ikke ved hvem han er.“

Hun rystede på hovedet.

„Han tror ikke at han *er* Jack the Ripper. Han er nærmere ... fan af ham. Og enten er hans begejstring vokset, eller også ...“

„Hvor længe har du kendt Thomas?“

Lotte åndede lydløst, men lettet ud. Nu havde hun helt sikkert psykologens opmærksomhed.

„Fire år,“ sagde hun. „Vi har boet sammen i tre år og blev gift, da han var færdiguddannet for to år siden.“

„Og hvornår begyndte du at føle, at der var noget galt?“

„For sent,“ sukkede Lotte. „Jeg ved det ikke. Thomas har altid været en smule sær. I begyndelsen fandt jeg det charmerende. Jeg troede bare at han var sådan lidt nørdet. Han talte meget fagligt, du ved. Men med tiden ... jeg ved det ikke. Jeg må have opfattet faresignalerne ubevidst, men nægtet at se dem i øjnene. Først da jeg hørte om kvinden ... Jeg mener: Jeg har altid fundet Ripper-mordene modbydelige og ulækre. Forsøgte at overhøre detaljerne når Thomas talte. Men alligevel kan jeg nu kende det ene offer fra det andet. Han må have talt en masse om dem.“

Poul Fjerbo nikkede.

„Så nu er du bange for ham? Har du nogensinde følt dig truet af ham?“

„Ikke bevidst,“ indrømmede Lotte. „Thomas er jo ikke typen der hidser sig op og bliver aggressiv. Nærmest tværtimod. Men

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

da han pludselig var væk ... Jeg har aldrig følt mig så befriet før. Som om jeg havde været bange så længe, at jeg troede det var normalt, men at angsten forsvandt med ham. Men hvis I lukker ham ud ...“

Psykologen nikkede.

„Din historie er unægteligt noget foruroligende. Jeg ville ønske, at du var kommet noget tidligere i forløbet, men jeg vil i hvert fald spørge Thomas om Jack the Ripper og tage det med i den samlede bedømmelse af hans mentale sundhed.“

Lotte smilede lettet, takkede overstrømmende og lod Poul Fjerbo følge sig ud af kontoret. Idet psykologen åbnede døren, fik Lotte øje på en letgenkendelig skikkelse gennem indgangspartiets store vinduer. Det var en ganske ung kvinde, klædt i noget der lignede en sort gallakjole, sorte handsker og en gammeldags, sort hat med slør der hang ned foran ansigtet. Gennem sløret kunne man ane et blegt ansigt og i kontrast hertil sortmalede øjne og læber. Håret der hang løst ned til hendes liv, var ligeledes farvet sort.

„Nu vi taler om foruroligende,“ sagde Lotte. „Skal du også tale med Mary Gail?“

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

KAPITEL 2

„Jeg skal besøge Thomas Lindberg,“ sagde Maggie og lænede sig mod plexiglasruden ind til hvad der måtte være sygeplejerskernes kontor.

Det mindede hende om terrariet derhjemme. Forseglet med glas og fuldt af snoge. Tanken bragte et svagt smil frem på de sortmalede læber. Et øjeblik ærgrede det hende at hun ikke havde taget en mus med, men hullerne i glasset var vist alligevel for små til at hun kunne presse den igennem.

Den nærmeste snog – en buttet, mørkhåret kvinde på omkring de halvtreds – sendte Maggie et åbenlyst vurderende blik og smilede køligt.

„Thomas er desværre ikke meget for gæster, men jeg skal spørge ham. Hvem må jeg sige det er?“

„Mary Gail.“ Sygeplejersken rørte sig ikke, men så bare opfordrende på hende. „Jeg er hans datter.“

„Aha,“ sagde sygeplejersken, men rejste sig dog og forsvandt ud ad en dør.

Maggie sendte et hånligt fnys efter hende, men vendte så terrariet ryggen og satte sig ved et af de små caféborde i modtagelsen. Hun forstod egentlig godt sygeplejerskens vantro. Både Maggie og Thomas havde reageret ligesådan, da de for et par år

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

siden mødtes første gang. Dengang var hun lige blevet atten, og Thomas var femogtredive.

Det havde dog ikke taget lang tid før vantroen var veget for en følelse af samhørighed. Vicky – Maggies mor – havde trods alt snydt dem begge.

„Du må gerne gå ind.“ Maggie drejede hovedet mod terrariet hvor sygeplejersken fra før stod bag glasset og så på hende. Det buttede ansigt så nu væsentligt mildere ud. „Din far sidder i opholdsstuen. Sidste dør på højre hånd.“

Maggie nikkede, rejste sig og begav sig hen ad gangen. Hun bemærkede til sin irritation, at institutionslugten vækkede en rest af barndommens frygt, og at hendes fødder automatisk søgte mod gangens midte, så langt væk som muligt fra de halvåbne døre ind til værelserne.

Den voksende knude i maven var også gammelkendt og havde intet med de andre patienter at gøre. Den kom fra tanken om hvad hun ville finde i opholdsstuen. Hendes mor havde for det meste været så kraftigt medicineret, at hun lignede en zombie i sutsko, og Maggie kunne ikke bære tanken om at se Thomas i den tilstand. Thomas skulle være Thomas. En kobra blandt gnave. Hendes sammensvorne mod en verden af fjolser.

Et rædselsslagent skrig flåede Maggie ud af tankerækken og fastfros hende midt på gangen. En dør et par meter bag hende blev åbnet, og en ung mand – stor og muskuløs, men med vidt opspærrede, bange øjne – kom vakkende ud med begge hænder presset mod sit skaldede hoved.

„Min hjerne løber ud,“ brølede han, fik øje på Maggie og standsede brat. „Nej,“ gispede han og bakkede så hastigt væk, at han faldt over sine egne ben og landede hårdt på ryggen. Et øjeblik fortsatte han sin flugt på albuer og hæle, men så opgav han,

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

strakte hænderne op mod Maggie og dannede et kors med pegefingrene. „Vig bort, vampyr! Vig bort, eller jeg ...“ Hans øjne løb over med tårer, og en våd plet bredte sig hastigt fra hans skridt og ned ad det ene lår.

„Tag det roligt,“ hviskede Maggie, holdt hænderne op foran sig med åbne håndflader og trådte langsomt et skridt baglæns. „Jeg gør dig ikke noget.“

„Det siger I sku alle sammen!“ brølede manden og kom så hurtigt på benene, at Maggie ikke nåede at reagere før han stod lige foran hende med de korslagte fingre så tæt på hendes ansigt, at han strejfede hendes næse.

Maggie trådte endnu et skridt baglæns, snublede og ville være faldet hvis ikke en hånd i det samme havde lukket sig om hendes skulder og holdt hende på benene. Hun vred sig i grebet og forsøgte på samme tid at slippe fri og vende sig mod sin nye angriber, men så trængte en rolig stemme gennem hendes panik.

„Mary Gail, slap af! Det er mig.“

„Thomas,“ gispede hun, holdt op med at kæmpe og lod sin far trække sig til side.

„Hej, skat,“ sagde han og sendte hende et hastigt smil, inden han slap hende, vendte sig mod hendes forvirrede modstander og satte en hånd i hans bryst. „Dennis,“ sagde han mildt. „Det der er min datter, Mary Gail, og som hun sagde, gør hun dig ikke noget. Og derfor ...“ Han holdt en kort pause og fangede Dennis' blik, inden han talte videre med mere strenghed i stemmen. „Derfor gør du heller ikke hende noget, vel?“

Dennis skævede til Maggie, men vendte så igen opmærksomheden mod Thomas og rystede på hovedet. Så – som om han pludselig kom i tanke om sit oprindelige problem – løftede han hænderne, pressede dem mod hovedet og hulkede.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

„Mit kranie er flækket. Min hjerne løber ud.“

Maggie åndede ud i et lettet suk, da et par sygeplejere og en sygeplejerske dukkede op bag Dennis. Thomas fik også øje på dem, men vinkede dem tilbage. Maggie mærkede knuden i maven løsne og blive erstattet af stolthed, da personalet adlød hendes far og standsede.

Thomas *lignede* måske ikke en autoritet som han stod der foran den noget større Dennis. Faktisk havde Maggies første indtryk af ham været, at han – med sit lange hår, de forvaskede jeans og sin uundværlige denimjakke – lignede en flygtning fra en gammel musikvideo. Den hedengangne Kurt Cobain, måske. Men det var ligegyldigt hvad han lignede. Folk adlød ham. Han *var* en autoritet.

„Vi ser på det,“ sagde Thomas. „Skal jeg sy dig igen?“ Dennis nikkede, og Thomas gav ham et klap på skulderen. „Men så skal du også lade Vinnie bedøve dig, ikke?“

„Nej!“ råbte Dennis. „Ingen sprøjter. Det ved du godt, doktor Lindberg.“

Det gav et sæt i Maggie, og de to sygeplejere tog et skridt frem, men Thomas rørte sig ikke.

„Dennis, jeg garanterer, at Vinnie ikke er en af dem.“

„*Hvordan?*“ skreg Dennis, så spyttet fløj til alle sider. „Hvordan kan du vide det?“

Thomas lænede sig frem og hviskede helt tæt ved Dennis' øre. Maggie kunne ikke høre hvad han sagde, men ud fra Dennis' ansigtsudtryk tolkede hun, at det enten var sjofelt eller stærkt overdrevet. Under alle omstændigheder virkede det. Dennis udstødte en sær, klukkende lyd, hans skuldre sank en smule, og han lod sig villigt føre tilbage til sit værelse.

Thomas standsede i døren og vendte sig mod Maggie. Der var

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

et muntert glimt i hans klare, blå øjne.

„Far har lige en patient, lille skat. Vil du med ind, eller venter du her?“

Maggie smilede og fulgte med ham ind på det lille værelse. Hun havde godt nok fået mere end rigeligt af Dennis, og var heller ikke meget for sprøjter og nåle, men det var ligegyldigt. Lige nu ville hun bare se sin far arbejde.

Hun blev stående lige inden for døren bag de to sygeplejere, mens Thomas med urokkelig ro fik Dennis anbragt på sengekanten og holdt ham i hånden, indtil sygeplejersken havde givet ham en sprøjte. Så snuppede Thomas en kuglepen fra sygeplejerskens brystlomme og gav sig til at prikke Dennis i hovedbunden med den, mens han snakkede om vind, vejr og fodboldresultater. Sidstnævnte måtte enten være fri fantasi eller nytilegnet viden, for så vidt Maggie vidste, havde Thomas aldrig interesseret sig for fodbold.

Ud af øjenkrogen så Maggie den ene af de mandlige plejere ryste på hovedet og rulle med øjnene, mens den anden så på hende og smilede. Maggie gengældte smilet uden at tage blikket fra den sære operation. Sprøjten virkede nu. Dennis' rødrandede øjne havde fået et tåget udtryk, og hans ansigtstræk var blevet slappe og bløde.

„Så,“ sagde Thomas, satte kuglepennen tilbage i sygeplejerskens lomme og lagde sin hånd på Dennis' skulder. „Nu skal du bare hvile.“ Dennis nikkede og lod Thomas hjælpe sig ned at ligge. Han løftede hænderne mod hovedet, men Thomas greb dem og lagde dem tilbage på sengen. „Ikke pille i stingene, Dennis. Så springer de op igen.“

Dennis sukkede, rullede om på siden og lukkede øjnene. Thomas gav hans skulder et sidste, opmuntrende klap, rettede

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

sig så op og vendte sig mod Maggie.

„Welcome to the Funny Farm. Kaffe?“

Thomas hentede to kopper kaffe i opholdsstuen og ledte så Mary Gail ind på sit værelse, hvor han anviste hende rummets eneste stol. Selv smed han sig på sengen med skuldrene op ad væggen og benene strakt frem foran sig, så hans støvlehæle hvilede på gulvet. Et øjeblik efter blev han dog opmærksom på, at hvis en freudianer kiggede ind på værelset – hvilket absolut ikke var utænkeligt, da han ikke måtte lukke døren helt – kunne hans stilling måske opfattes seksuelt provokerende. Han sukkede, trak sig op i siddende stilling og forsøgte at finde en takkelig måde at anbringe sine ben uden at lægge det ene over det andet som en anden svans.

„Thomas?“ Mary Gail betragtede ham med utilsløret morsskab. „Hvad laver du?“

„Ikke noget,“ sagde han, måske lidt for hurtigt.

Af en eller anden grund gjorde Mary Gail ham altid lidt usikker. Måske fordi hun var den eneste kvinde han ikke måtte begære, og han derfor altid skulle være så vanvittig opmærksom på sin opførsel. Hele tiden passe på, at han ikke sagde eller gjorde noget som kunne opfattes upassende. Han forsøgte at skjule problemet, for alene det at det *var* et problem for ham, var garanteret ... forkert, og selv om han almindeligvis følte sig hævet over gængse moralnormer, ville han for alt i verden ikke støde Mary Gail fra sig. Nogle gange – som nu for eksempel – havde han dog en mistanke om, at hun udmærket vidste hvad der foregik i hans hoved og bare morede sig over det, eller endda drillede ham en smule.

Thomas rakte efter kaffen og opgav at holde styr på sine ben.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

Det var vel for fanden ikke hans skyld, at de så nødig ville forblive samlet.

„Så slap de dig endelig ud?“ sagde han i et let tonefald og betragtede Mary Gail over kanten af sit krus. „Også på tide. Jeg har ligefrem nået at savne dig.“

Hun smilede distræt, mens hendes grønne øjne inspicerede værelset. Ikke at der var så meget at inspicere. En seng, en stol og et bord med en computer. På den ene væg hang en reproduktion af en Monet. Thomas havde ikke haft lyst til at gøre værelset mere personligt. Der var jo ingen grund til selv at udlevere ammunitionen til Systemets skydevåben, og det var hans erfaring, at psykologerne skød med alt hvad de kunne få fingre i. Sådan her kunne de kun skyde med hans manglende lyst til at gøre værelset personligt.

„Hvad fanden laver du her?“ spurgte Mary Gail i et tonefald så forarget, at Thomas blev helt varm om hjertet. „Hvad skete der?“

„Stress.“ Han så ned i kaffen, pustede på den og iagttog den turbulens der opstod i dampen. „Jeg begik en fejl. Det er der ikke plads til på et hospital.“ Han skævede til hende og skyndte sig at tilføje: „Ikke noget alvorligt altså. Ingen kom til skade, men ledelsen mente at jeg havde brug for en pause.“

„En pause?“ spurgte Mary Gail. „Du har siddet her i tre måneder, for helvede. Hvor lang en pause har du brug for?“

Thomas sukkede, satte kruset på bordet, rejste sig, men satte sig så igen, denne gang på kanten af sengen.

„Jeg er blevet fyret,“ sagde han stille. „Og frataget retten til at praktisere kirurgi nogensinde igen. De siger at jeg er syg. Skizofren.“

„Det er sgu da for åndssvagt,“ udbrød Mary Gail. „Og i øv-

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

rigt ulovligt, er jeg sikker på. De må sgu ikke fyre dig, bare på grund af en diagnose. Du kan jo bare få medicin. Min mor ...“

Thomas rystede på hovedet.

„Jeg begik en fejl,“ gentog han. „Som sagt kom ingen til skade, men hvis det slap ud, ville der nok blive ballade. Velkommen på forsiden, ved du nok. Hvis *den* maskine først begynder at køre, får jeg ikke kun ødelagt min karriere, men hele mit liv. Det kan jeg ærlig talt godt undvære, så jeg har underskrevet en aftale med ledelsen. Jeg accepterer deres betingelser, og de lader som om jeg aldrig har eksisteret.“

Mary Gail så ud til at ville protestere igen, men resignerede så.

„Kommer du nogensinde ud igen?“ spurgte hun, og atter kunne Thomas varme sig ved hendes tonefald.

„Selvfølgelig gør jeg det.“

Han lænede sig frem mod hende og vinkede hende til at gøre det samme. Hun tøvede et øjeblik, kastede et blik mod den halvåbne dør og lagde så armene om hans hals, og sin kind mod hans. Følelsen af hendes hud og hår, varmen fra hendes krop og den svage duft af shampoo fremkaldte et sug i hans mave, der et øjeblik gjorde ham kold af panik. Så slappede han atter af, da oplevelsen ikke udviklede sig i uønsket retning. Det kunne vel ikke være upassende at blive glad for et kram fra sin datter. Kunne det?

„Hvad?“ hviskede hun, og mindede ham om at han havde villet fortælle hende noget.

Han strøg forsigtigt hendes hår væk fra øret og hviskede tilbage: „Jeg er ikke syg, Mary Gail. Det er bare noget, de prøver at bilde mig ind fordi jeg skræmmer dem. Du ved hvordan de er, når man ikke er som dem. Ligesom med din mor, ikke?“ Han

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

mærkede Mary Gail stivne og begynde at trække sig væk, men han lagde hånden om hendes nakke og stoppede hende. „Du skal ikke være bekymret, Mary Gail. Jeg er ikke din mor, vel? De giver mig medicin, men jeg tager den ikke. Lader bare som om. Når jeg kommer ud herfra ... og det *gør* jeg. Snart. Når jeg kommer ud, er jeg den samme som jeg hele tiden har været.“

Han kunne mærke hvordan ordene fik hende til at slappe af, og da hun atter trak sig tilbage, lod han hende gøre det. Et øjeblik beholdt hun sit ansigt tæt ved hans. Stirrede ham så intenst ind i øjnene, at han dårligt turde ånde. Så smilede hun, rettede sig op i stolen og tog en mundfuld af sin kaffe.

Thomas lænede sig tilbage mod væggen og fandt omsider en måde at placere sine ben, der var nogenlunde naturlig for ham og forhåbentlig nogenlunde acceptabel for alverdens freudianeere. Og det endda uden at Mary Gail følte trang til at kommentere den.

„Hvad siger Lotte til det hele?“ spurgte hun henkastet.

„Lotte?“ gentog Thomas og fik en ustyrlig trang til en cigaret. Han klappede på jakkens brystlomme, vel vidende at pakken lå i inderlommen. „Hun siger ikke så meget. Har du en smøg?“

Mary Gail nikkede og lyste pludselig op i et mavesugsfremkaldende rævesmil.

„Hold kæft, det havde jeg nær glemt. Jeg har da noget til dig.“

Hun rodede i sin taske; en sort, gummiagtig sag med en masse pigge der fik den til at ligne en blanding mellem et pindsvin og et stykke hundelegøj. Thomas ventede tålmodigt, mens hun stablede en iPod, hovedtelefoner, læbestift, en pose bolcher, et par trusser, en tandbørste og en sort notesbog op på bordet. Endelig fiskede hun – med et triumferende udtryk – et cigaretetui af sort plast frem og kastede det over til ham.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

Thomas hævede øjenbrynene og åbnede etuiet. Det indeholdt ti hjemmerullede cigaretter, alle med snoede papirsender, men for Thomas – der kendte Mary Gails humor – var det ikke noget problem at sortere dem i to kategorier. Syv almindelige hjemmerul og tre joints. Thomas lo højt.

„Tak, skat, men for fanden ... Du er lige kommet ud. Blev du forelsket derinde?“

Mary Gail trak på skuldrene.

„Det var ikke den slags, der fik mig ind. Og desuden stoler jeg på, at du ikke bliver opdaget.“

Thomas nikkede, tog en cigaret – en af dem uden en tegning af en edderkop – og fik ild på den.

„Den gode doktor siger ellers, at den slags vil forværre min tilstand,“ hviskede han og stak etuiet i inderlommen. „Men hvad kan man forvente af en mand der pusher piller for Systemet?“

Mary Gail smilede og gav sig til at læsse sine ting tilbage i tasken. I det samme lød en kort banken på døren, og en sygeplejerske stak hovedet ind. Hun nikkede kort til Mary Gail og vendte sig så mod Thomas.

„Thomas, jeg er ked af at afbryde dit besøg, men Poul vil gerne tale med dig. Kan vi aftale om et kvarters tid?“

Thomas skulede til hende, men nåede ikke at svare før Mary Gail sagde: „Gå du bare! Jeg skal alligevel videre, men jeg kigger ind igen i morgen, ikke?“

Thomas nikkede, let undrende. Han havde talt med psykologen om formiddagen og havde ikke regnet med at skulle tale med ham igen før om et par dage.

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

KAPITEL 3

Der var noget anderledes ved Fjerbos kontor nu. Noget der var kommet til siden formiddagens samtale. Thomas kunne ikke helt afgøre hvad det var – dertil var det for flygtigt – men det mindede ham om ... Han mærkede en sydgående kriblen i maven og skyndte sig at tænke på en gammel mand uden tøj på. Det hjalp, og han kunne sætte sig roligt på stolen foran psykologens bord.

„Nå, Thomas,“ sagde Fjerbo og smilede sit jeg-er-din-ven-og-du-kan-stole-på-mig-smil. Det var det af psykologens smil, som Thomas hadede allermest, men han gengældte det alligevel. Spillede pænt efter reglerne. „Hvordan har du det?“

Thomas trak på skuldrene og rodede i jakkens inderlomme efter sine cigaretter.

„Bedre og bedre. Jeg er begyndt at kede mig, og det er vel et godt tegn?“

Fjerbo nikkede med endnu et lille smil.

„Du får heller ikke ret mange besøg, synes jeg. Din kammerat var da ellers flink til at komme i starten. Hvad er der blevet af ham?“

Thomas trak igen på skuldrene, hev ud i jakken og bøjede hovedet, så hans øjne kunne følge fingrenes eftersøgning. Han

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

var klar over, at psykologen ville opfatte manøvren som om han ikke ønskede at tale om sine manglende besøg, men det var i orden. Thomas havde for længst gjort op med sig selv, hvor meget han ville give til disse samtaler. Kunsten var at få psykologen til at tro, at han gav mere.

„Jan er ikke min kammerat,“ sagde han nede i jakken. „Bare en kollega. Nyhedens interesse gik vel af. Jeg har haft for travlt med at arbejde til at pleje familie og venner, og nu giver det åbenbart bagslag. Jeg har næppe efterladt et stort hul i deres hverdag.“

„Men i dag havde du da besøg,“ sagde Fjerbo i et opmuntrende tonefald. „Din datter, ikke?“

Thomas nikkede.

„Mary Gail.“

Han fandt Mary Gails cigaretetui, men skubbede det til side. Han kunne ikke se edderkopperne uden at tage pakken op af lommen, og når han nu *havde* ventet i tre måneder, kunne han nok også vente til han var alene.

„Har I et godt forhold?“

Thomas fandt sin egen cigaretpakke og trak en cigaret ud, mens han nikkede.

„Det synes jeg.“ Han løftede hovedet en anelse og skævede til Fjerbo gennem et slør af lyst hår. Ude i den virkelige verden havde han altid håret i en hestehale, men ikke herinde. Herinde var det en fordel at have det løst, så han kunne skjule sig bag det. Enten på skrømt for at give et indtryk af sårbarhed, eller – som nu – for at skjule et beregnende blik. Psykologen havde lagt brillerne fra sig på bordet og betragtede ham vurderende. Fodrings-tid. Thomas sukkede. „Efter omstændighederne, selvfølgelig.“

Han talte lydløst til fem og måtte undertrykke et smil, da

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

psykologens ord faldt på det forudsete tidspunkt.

„Efter omstændighederne? Er det noget, du har lyst til at tale om, Thomas?“

Thomas løftede hovedet lidt mere, strøg håret væk fra ansigtet og så skiftevis på cigaretten og psykologen. Så nikkede han.

„Hvis du synes.“

Han anbragte cigaretten mellem læberne, men tændte den ikke. Fjerbo fandt en lighter i skrivebordsskuffen og lagde den foran ham. Thomas tog den med et kort smil og tændte cigaretten. Det måtte være et godt stykke kød, han havde tilbudt.

„Du må have været meget ung, da ... Mary Gail? ... blev født. Hvor gammel er hun? Atten-tyve år?“

„Tyve,“ sagde Thomas. „Så ja, jeg var meget ung, da hun blev født. Sytten, helt præcist.“

„Det er et stort ansvar for en syttenårig at blive forælder,“ sagde Fjerbo. „Måske *for* stort?“

Thomas rettede sig op i stolen, tog et hvæs af cigaretten og pustede røgen ud før han svarede.

„Det ved jeg ikke. Jeg fik aldrig chancen for at prøve. Vicky, Mary Gails mor ... Nej, det er sgu en lang historie og ikke særlig spændende.“

„Jeg vil gerne høre den,“ insisterede Fjerbo.

Thomas rystede på hovedet, satte cigaretten i mundvigen og kørte hænderne gennem håret. Talte lydløst til otte, og da psykologen vedblev med at se opfordrende på ham, sukkede han.

„Jeg mødte Vicky da jeg gik i gymnasiet. Hun var min biologilærer i 2.g. Hun var seksogtyve og så fantastisk godt ud. Jeg var seksten, totalt uerfaren og fuld af hævninger.“ Han smilede bittert, tog et hvæs af cigaretten og talte gennem røgen. „Som du ved, var min mor enlig, rødstrømpe og hev mig altid med

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

til Femø-lejren på sommerferie. Den slags gør altså et eller andet ved drenges syn på deres seksualitet. Man føler sig som et kvindeundertrykkende svin alene i kraft af sit køn, og når man begynder at få rejsning ...“ Thomas skar en grimasse og slog ud med hånden. „Potentiel voldtægtsforbryder.“

Fjerbo smilede opmuntrende.

„Jeg har oplevet andre mænd på din alder, som stadig sidder fast i den vildfarelse. Men du blev hjulpet ud af den?“

Thomas lo højt.

„Ja, lad os kalde det sådan. Vicky forførte mig efter alle kunstens regler. Lærte mig op, som hun sagde. Og ikke kun i det seksuelle. Hun ... Vicky havde knald i låget. Ifølge Mary Gail var hun maniodepressiv. Røg ind og ud af psykiatrisk afdeling indtil hun begik selvmord for et års tid siden. Skar sine pulsårer op i badekarret.“

„Det må have været svært for Mary Gail,“ indskød Fjerbo. „Og for dig. Med tanke på din egen historie, mener jeg.“

Nu ikke grådig.

Thomas rystede kort på hovedet og tog et hvæs af cigaretten.

„Selvfølgelig var det svært, men på en måde bragte det os tættere sammen. Jeg vidste jo hvad hun gennemgik, så hun behøvede ikke at skulle forklare sig hele tiden.“ Fjerbo så ud til at ville spørge videre ind til emnet, så Thomas skyndte sig at snappe ham af. „Ville du høre om Vicky eller ej?“

En – to – tre – fire.

„Hun var maniodepressiv, siger du?“

Thomas nikkede.

„Ja, men jeg har kun kendt hende i den maniske fase, så jeg har altid ment, hun skulle have været rockstjerne. Hun kunne godt nok ikke synge, men for hende handlede livet om sex,

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

drugs and rock n' roll, og hun præsenterede mig for det hele.“

„Det må have været overvældende for dig,“ indskød Fjerbo. „Og lige så overvældende for *hende* at opdage, at hun var gravid.“

„Næh, det havde hun sgu planlagt,“ sagde Thomas. „Det var hendes skjulte dagsorden lige fra begyndelsen. *Jeg* var jo indoktrineret med at beskyttelse var mandens ansvar. Min mor ville have slået mig ihjel hvis hun fandt ud af, at jeg dyrkede ubeskyttet sex. Men Vicky sagde, at det skulle jeg ikke tænke på. Hun tog p-piller, sagde hun.“

Thomas blev nødt til at tie for at sluge ordet 'kælling', men psykologen fik tilsyneladende ikke mistanke.

„P-piller er ikke hundrede procent sikre,“ sagde Fjerbo. „Så hun kan godt have talt sandt, Thomas.“

Thomas rystede på hovedet.

„Mary Gail har fortalt mig sandheden. Vicky derimod sagde aldrig et ord. Ikke engang farvel. Så snart hun blev gravid, sagde hun sit job op og forlod både mig og byen. Forsvandt bare fra den ene dag til den anden.“

Fjerbo hævdede øjenbrynene.

„Og hvordan fik det dig til at føle, Thomas?“ Thomas trak på skuldrene og talte lydløst til ti. „Blev du såret? Vred?“

Thomas talte til otte, mens han med hidsige bevægelser slukkede cigaretten i en potteplante.

„Begge dele vel.“ Han talte til fire, så psykologen i øjnene og smilede sit mest afvæbnende smil. „Men jeg fik ikke lyst til at myrde og dissekere hende, hvis det er det, du mener?“

Fjerbo lo overrasket.

„Nej, bare rolig! Vrede er en helt naturlig del af helingsprocessen, Thomas. Ellers ville jeg godt nok få travlt.“ Thomas smilede, denne gang spontant, men Fjerbo blev hurtigt alvorlig igen. „Og

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

din datter? Hvornår fik du at vide, at du var blevet far?”

Thomas dykkede ned i lommen efter endnu en cigaret, men denne gang sprang han skuespillet over. Han gad ikke mere nu, ville bare have resten af samtalen overstået, men han blev nødt til at gå linen ud og holde den modstræbende, men samarbejdsvillige facade.

„For et par år siden,” sagde han. „Mary Gail opsøgte mig, da hun blev atten. Indtil da havde Vicky bildt hende ind, at hun ikke vidste hvem jeg var. At jeg bare havde været et tilfældigt engangsknald, og at hun kun kendte mit fornavn.“

En – to – tre – fire – fem.

„Og hvordan fik det dig til at føle, Thomas?”

„Det har jeg faktisk ikke spekuleret så meget over,” indrømmede Thomas, „for den historie fik jeg først senere. Mary Gail havde fået sandheden at vide da hun blev myndig, og det var den hun præsenterede mig for da vi mødtes. Hun sagde, at hun ville se hvem hendes mors avlshingst var.“ Thomas tav i fire sekunder. „Vicky ville ikke have en mand, men hun ønskede sig et barn, og det skulle have de bedst mulige gener. Den slags gik hun meget op i. Havde skrevet speciale i arvelighedslære. Så hun ledte efter en ... avlshingst, og jeg faldt åbenbart i hendes smag. Ligesom hun så min manglende erfaring som en stor fordel, fordi hun så ikke risikerede at få en kønssygdom med i købet.“

Thomas lænede sig tilbage i stolen. Denne gang gad han ikke engang tælle.

„Det må have været hårdt at høre, Thomas. Hvordan reagerede du?” Thomas trak på skuldrene og bøjede hovedet nok til at håret faldt frem foran hans ansigt. „Blev du ked af det?”

Nej, jeg blev sgu da pissed, for fanden. Sådan en fucking møgluder!

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

„Det ved jeg ikke,“ mumlede han, men løftede så hovedet og fortsatte med voksende sikkerhed: „Det tror jeg ikke. Jeg var jo kommet videre. Lotte og jeg var nygifte, og Mary Gail er en dejlig pige. Lidt speciel, måske, men det har hun vist efter mig.“ Han smilede svagt, da han mærkede et strejf af hengivenhed. „Lotte mener, at vi er to alen af ét stykke. Fars øjsten.“

„Og Lotte og Mary Gail? Hvordan er deres forhold?“

Thomas måtte kvæle en latter. De to kvinder hadede hinanden med en inderlighed som til stadighed kunne overraske og more ham.

„Ikke så godt,“ indrømmede han. „De er begge ret ... besidderiske og ser vist hinanden som konkurrenter.“

„Og er de det?“ spurgte Fjerbo.

En lydløs eksplosion udløstes i Thomas' hjerne, og et øjeblik blev han blandedt af et skarpt, hvidt lys. Da han atter kunne se, fandt han sig selv lænet ind over psykologens bord og hørte sin egen stemme snerre.

„Hvad fanden tror du selv, dit svin? Så syg er jeg kraftedeme heller ikke.“ Thomas genvandt sin selvkontrol, sank tilbage i stolen og fandt sit mest skamfulde ansigtsudtryk frem. „Undskyld,“ mumlede han. „Det var bare ... hun er min datter, okay?“

Han rystede sig ufrivilligt, men var allerede klar nok igen til at sende psykologen et hurtigt, vurderende blik. Fjerbo så mere overrasket end rystet ud, og først da gik det op for Thomas, at psykologen måske ikke havde antydnet noget upassende.

„Det var bare dit tonefald. Da jeg skulle lære Mary Gail at kende, gik vi af og til ud sammen, og nogle gange mødte jeg folk fra arbejdet. Og når jeg præsenterede Mary Gail som min hidtil ukendte datter, talte de mig meget tydeligt efter munden i det tonefald, du lige brugte. Som om vi var sammensvorne og delte

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

en eller anden beskidt hemmelighed.“

„Aha,“ sagde Fjerbo, en anelse køligere end sædvanligt. „Og hvordan reagerede du på det, Thomas?“

Thomas fingererede ved den nederste knap i sin jakke og lod blikket følge bevægelsen.

„Ligesom nu, er jeg bange for. Jeg blev vred og råbte højt.“

„Råbte du kun, eller blev du også fysisk aggressiv?“

Thomas brød sig absolut ikke om den drejning, samtalen havde taget, men heldigvis havde han da ryggen fri i dette tilfælde. Han løftede blikket fra knappen og søgte øjenkontakt med Fjerbo.

„Jeg råbte kun. Jeg har måske et hidsigt temperament, men jeg er ikke voldelig. Føl dig fri til at spørge dig omkring.“

Fjerbo smilede beroligende.

„Det bliver næppe nødvendigt, Thomas. Jeg spørger fordi vi jo har talt om, at du måske snart skal hjem, og ...“

Psykologen tappede med en finger i skrivebordet, og Thomas glemte helt at trække vejret. Han havde aldrig før set Fjerbo overveje sine ord så grundigt før.

„Og?“ spurgte han til sidst, da han ikke kunne holde spændingen ud mere.

Hvis hans udbrud nu havde ødelagt tre måneders ulidelig lydighed og tænderskærende underdanighed, ville han gå direkte ned på værelset og banke sit hoved i bordet indtil hans kranie flækkede, og hjernen løb ud. Eller simpelthen tage sit tøj og gå. Hvis han fik lov til det. En frivillig indlæggelse kunne hurtigt blive ufrivillig. Det havde han set flere gange i sin tid på afdelingen.

„Thomas, jeg har talt med Lotte.“

Det gibbede i Thomas, da et utal af tanker – de fleste ubeha-

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

gelige – strømmede igennem ham. Det var dét der havde været anderledes herinde. Han kunne ikke lugte det nu på grund af cigaretrøgen, men han kunne hive øjeblikket frem fra sin hukommelse, og nu genkendte han duften af Lottes parfume. Ikke hendes deodorant, men hendes parfume. Den hun havde brugt, da de mødte hinanden. Det gik op for ham, at hun ikke havde brugt den overhovedet de seneste par år. Men nu brugte hun den pludselig igen. Og efter at have været tavs og utilnærmelig i tre måneder havde hun pludselig været på afdelingen. Uden at besøge ham. Og det havde noget at gøre med hans mulighed for udskrivelse.

„Lotte?“ gentog han og forsøgte at lyde naivt ivrig. „Har Lotte været her?“

Fjerbo nikkede og så så professionelt omsorgsfuld ud, at Thomas havde endnu mere lyst til at slå ham end før. Denne gang havde han dog ingen problemer med at beherske sig. Et slag var tabt – det stod med store bogstaver på linjerne i psykologens bekymrede pande – men han kunne stadig vinde krigen.

Thomas så ned på knappen igen.

„Hun har forladt mig, ikke?“

Fjerbo nikkede igen.

„Jeg er ked af det, Thomas.“

Thomas trak på skuldrene, slukkede sin cigaret og fiskede straks en ny frem fra inderlommen. *Forbandede luder!* Fjerbo rakte ham lighteren, og han fik ild på cigaretten, mens psykologen vedblev med at se på ham.

„Det kommer jo ikke helt som et chok,“ indrømmede Thomas og pressede håndroden mod det ene øje. Tårer kunne han ikke præstere, men det passede heller ikke til hans rolle. Den Thomas psykologen kendte, var fuld af indestængte følelser,

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

men for hæmmet til at vise dem. „Jeg ville sgu nok også selv være skredet.“

Fjerbo smilede sit opmuntrende smil.

„Problemet som *jeg* er nødt til at forholde mig til, er at Lotte er bange for din reaktion. Hun frygter ...“

„At jeg vil myrde og dissekere hende,“ afbrød Thomas.

„Det var ikke lige det, hun sagde,“ begyndte Fjerbo, men Thomas afbrød igen.

„Nej, men det var det, I begge tænkte, ikke? Eller hun gjorde i hvert fald.“ Han tav et øjeblik, blev nødt til at få vreden under kontrol. Den måtte kun komme ud som sorgfuld frustration. Han sukkede dybt. „Jeg forstår hende sgu godt. Det jeg gjorde ved den stakkels kvinde ... altså ikke Lotte, men den anden ... det skræmmer mig selv, når jeg tænker på det. Men jeg sværger, at jeg ikke kunne gøre et levende menneske ondt. Og da slet ikke Lotte. Jeg ...“ Han sank demonstrativt, pressede igen en hånd mod det ene øje og tog et langt hvæs af cigaretten. „Jeg elskede hende, Poul. Jeg ville aldrig gøre hende noget.“

„Den døde kvinde,“ sagde Fjerbo forsigtigt. „Hende har vi egentlig ikke talt så meget om.“

Thomas rystede på hovedet og lod det hænge, så håret faldt frem og dækkede hans ansigt. Denne gang for at skjule sin letelse. Han havde forberedt sig på samtalen om den døde kvinde siden sin indlæggelse, men hidtil havde Fjerbo ladet ham undvige emnet. Heldigt, for så kunne han opføre sin enakter nu, hvor han havde behov for lidt tid til at behandle nyheden om Lotte.

„Jeg har ikke lyst til at tale om hende,“ sagde han lavmælt. „Jeg kan slet ikke forstå, at det er mig, der har gjort alt det som de siger. Det *var* ikke mig. Det var ...“

Han ville have sagt stressen, men for første gang nogensinde

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

afbrød Fjerbo ham.

„Jack the Ripper?“

Thomas løftede hovedet med et ryk og fortrød omgående, da han så ind i psykologens skarpe, blå øjne og måtte konstatere, at det var for sent at søge skjul igen. Han var kold af panik, og hans hjerne var ved at brænde sammen i et forsøg på at finde de rigtige svar – og især den rigtige opførsel – til psykologens besynderlige, men usædvanligt præcise tågeskud. Og hvis han mistede kontrollen nu ...

Thomas fangede en løs ende af en scene, han havde arbejdet på allerede mens han blev indlagt. Dengang han havde været overbevist om at alle ville genkende Ripper-inspirationen i hans kunstværk. Han var dog aldrig blevet færdig med scenen, for til hans store undren var hans forbillede aldrig kommet på tale. Nu måtte han bare håbe på at kunne improvisere.

„Jack the Ripper?“ spurgte han. „Hvad mener du? Hvordan har ...“ Han tav, kløede sig i håret og forsøgte at se ud som om han fik en mindre åbenbaring, inden han begravede hovedet i hænderne og udbrød: „Åh gud, nej.“

„Thomas?“ lød Fjerbos stemme. „Hvad tænker du på?“

Han rystede vildt på hovedet, men løftede det så og mødte igen psykologens blik.

„Det var Lotte der nævnte Ripper, ikke? Jeg ved ikke ... måske har hun ret. Nu jeg tænker over det ...“ Han rystede igen på hovedet og talte til fire, mens han mærkede roen brede sig i kroppen. „Jeg har studeret Ripper. Faktisk seriemordere i det hele taget, men Ripper især. Jeg ved godt hvordan det lyder. Lotte hadede når jeg talte om det, men jeg var ikke klar over at det ligefrem skræmte hende. Jeg har altid haft en drøm om at blive retsmediciner, forstår du. Retsmediciner og profiltegner.“

CARINA EVYTT

Jack the Rippers lærling

Han tav for at se om Fjerbo kunne følge ham, men kun i fire sekunder. Nu havde han talt sig ind i rollen og ville ikke afbrydes.

„Du ved: Dem der ser på beviserne og så fortæller politiet hvilken forbryder de leder efter, eller hvor en morder måske vil slå til igen. Ved at se på hvad der driver forbryderen.“

Han så igen afventende på psykologen, og denne gang var der tegn på gryende forståelse.

„Så jeg studerede kendte seriemordere for at sætte mig ind i deres tankegang. Problemet ved Ripper er jo selvfølgelig at han aldrig blev afsløret. Det fangede mig. Jeg begravede mig i alle detaljer i hans sag i et forsøg på at gennemskue om politiet på noget tidspunkt havde fat i ham.“

Thomas bemærkede, at han måske var ved at tale sig lidt *for* varm, og lod Fjerbo indskyde et spørgsmål.

„Kan man sige, at du blev besat af Jack the Ripper?“

Det der er fandeme ikke psykologsprog. Lotte, din forbandede kælling. Det her tilgiver jeg dig aldrig.

Thomas fyldte lungerne med røg og pustede den ud igen, mens han gennemgik et par svarmuligheder, og hvilke opfølgende spørgsmål de kunne risikere at rive med sig. Så rystede han langsomt på hovedet.

„Man kan måske godt sige, at jeg blev besat, men ikke af Ripper. Af sagen.“

Fjerbo overhørte hans rettelse.

„Besat nok til at kopiere et af hans ofre?“

„Jeg ved det ikke,“ sukkede Thomas. „Jeg havde ikke tænkt over den mulighed, men jeg må indrømme at det ser mistænkeligt sådan ud. Den stakkels kvinde. Hvor må jeg have været ... syg.“